Ya Cihad, Ya da Zillet!

Şehid Şeyh Ebu Yahya el-Libi

11 Eki, 2017

https://ilimvecihat.com

Ey kardeşim seç bir tanesini; Ya Cihad, Ya da Zillet!

Allah'a hamdolsun, onun Rasûlü olan Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun. Bundan sonra;

Allah *(azze ve celle)* Cihad ibadetini müminlere farz kılmıştır. Bununla beraber bu ibadetin kerih görülen bir ibadet olduğunu da onlara haber vermiştir. Allah *(azze ve celle)* şöyle buyurmaktadır; ***"Kerih gördüğünüz halde savaş size farz kılındı."***

Meşakkat, yorgunluk, nefsin isteklerine gem vurmak, dünya nimetlerine çakılıp kalmamak, açlık, susuzluk, korku, maldan fedakarlık, ölümlere şahitlik etmek, acıya ve yaralanmaya göğüs germek, yurttan ve yurttaştan ayrı kalmak, kalplerin titremesi ve bu zikrettiklerimizin dışında daha birçok hoşa gitmeyen husus Cihad ibadetinin ayrılmaz unsurlarındandır. Cihad ibadetinde karşılaşılacak bazı maddeleri Allah *(azze ve celle)* şöyle sıralamıştır; ***"İşte onların Allah yolunda bir susuzluğa, bir yorgunluğa ve bir açlığa dûçar olmaları, kâfirleri öfkelendirecek bir yere (ayak) basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları, ancak bunların karşılığında kendilerine salih bir amel yazılması içindir. Çünkü Allah iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez."*** *(Tevbe, 120)* ***"Andolsun ki sizi biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber!) Sabredenleri müjdele!"*** *(Bakara, 155)*

Bu ve benzeri sebeplerden dolayı Cihad ibadeti kerih görülen bir ibadettir. Nitekim insan fıtratı gereği, istikrarı isteyen, rahatlığa meyleden, tehlikelerden olabildiğince uzak duran ve sanki fani değilmiş gibi yaşayan bir mahlûktur. Ancak Cihad ibadetinin gerektirdiği unsurlar hep insanın isteklerine zıt düşen unsurlardır. Zaten bu yüzden kimileri kendisine Cihad emri ulaştığı zaman heva ve heveslerinin peşinden giderek oturanlarla beraber oturmuşlardı. Allah *(azze ve celle)* şöyle buyurmaktadır; ***"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın!" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahirete tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır."*** *(Tevbe, 38)* ***"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Rasûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah, emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez."*** *(Tevbe, 24)* ***"Kendilerine, ''ellerinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekâtı verin'', denilen kimseleri görmedin mi? Sonra onlara***

savaş farz kılınınca, içlerinden bir gurup hemen Allah'tan korkar gibi, hatta daha fazla bir korku ile insanlardan korkmaya başladılar da "Rabbimiz! Savaşı bize niçin yazdın! Bizi yakın bir süreye kadar ertelesen (daha bir müddet savaşı farz kılmasan) olmaz mıydı?" dediler. Onlara de ki: "Dünya menfaati önemsizdir, Allah'tan korkanlar için ahiret daha hayırlıdır ve size kıl payı kadar haksızlık edilmez." *(Nisa, 77)*

Bu ibadetin yerine getirilebilmesi için, insanın kendisini yalnızca Cihad ibadetine hasretmesi, bu yükü omuzlayabilmesi ve bu ibadeti eda ederken sabırlı olması gerekir. Ancak nefis bunu kabullenmek istemez. Fıtrat, yeryüzündeki göze değerli gelen şeylere meyilli yaratılmıştır. Nefis, fıtratı gereği yere yapışıp kalır, dünyanın fani olan nimetlerine aldanır ve bu nimetlerin geçiciliğini unutarak kendini bunlarla avutur. Savaş, beraberinde ölümü ve tehlikeyi getirir. Dünya ise aileye ve işe taalluk eden meşgaleler döngüsünde devam eder. İnsan ya dünyayı elinin tersiyle itip sıkıntılara rağmen cennetin kapılarının yolunu tutar, ya da cenneti elinin tersi ile itip dünyaya ve fani nimetlerine yapışıp kalır.

Hakikat itibariyle, insan cihadın her ne kadar sıkıntılı bir yol olduğunu bilse de sonunda hayırdan başka bir şey getirmeyeceğinin farkındadır ancak, insan acil olana meyilli yaratılmıştır. Bu sebeple insan çeki değil de nakiti kabul eder.

Ey kardeşim seç bir tanesini; Ya Cihad, Ya da Zillet!

Burada Allah Rasûlü *(sallallahu aleyhi ve sellem)'*in şu sözlerini daha iyi anlıyoruz*; **"İyne (vadeli olarak satın alınanı aynı kişiye peşin olarak geri satmak) ile alışveriş yaptığınızda, ineklerin kuyruklarına yapışıp ziraate razı olduğunuzda ve cihadı terk ettiğinizde Allah sizin üzerinize dininize dönünceye kadar kaldırmayacağı bir zillet musallat eder."*** *(Ebu Davud)*

Bu hadisten şu da anlaşılır; Cihad ibadeti, insan hayatında önemli olan bütün unsurların önüne takdim edilir. Aslen, hiç kimsenin dünyevi bazı meşgaleleri yüzünden Cihad ibadetini terk etmek gibi bir lüksü olmaması gerekir. Eğer dünya meşgaleleri ile Cihad ibadetini beraber eda edebiliyorsa ne ala. Ancak dünya meşgaleleri ile Cihad ibadeti birlikte yürümüyorsa, Cihad ibadeti kanun koyucu rabbimizin nazarında her zaman mukaddemdir. Çünkü Cihad ibadeti ile Müslümanların izzeti, şerefi, namusu, dini ve dünyası muhafaza edilir. İmam İbnu Recep el-Hanbeli şöyle söylüyor; ***"İşte bu sebepten dolayı Sahabe (radıyallahu anhum) kendilerini Cihad ibadetinden alıkoyacak***

ziraati kerih görürlerdi."

Şehit İmam İbnu Nehhas Ebu Davud'un rivayet etmiş olduğu ve az önce zikri geçen hadisin şerhinde şöyle söyledi; "*İnsanlar Cihad ibadetini terk edip ziraate yöneldikleri zaman, kâfirler Müslümanların bu gafletini, savaşa hazırlıksız oluşunu ve içinde bulundukları hale rıza göstermelerini fırsat bilerek onlara musallat olacaktır. Müslümanlar, Allah yolunda Cihad etmek, kâfirlere karşı kaba olmak, dine ve ehline yardım edip Allah'ın kelimesini yüceltmek, küfrü ve kâfirleri zillete mecbur etmek gibi zayi etmiş oldukları sabiteleri tekrar ihya edinceye kadar müstehak oldukları zilletin içerisinde bocalamaya devam edecekler. Zaten Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in "Allah sizin üzerinize dininize dönünceye kadar kaldırmayacağı bir zillet musallat eder.*" *buyurması, Cihad ibadetinden yüz çevirip dünyaya yapışıp kalmanın dinden uzaklaşmak ve ondan soyutlanmak manasına geldiğine bir işarettir. Bu da kişiye apaçık bir günah olarak yeter."*

Ancak burada zikredilen dinden uzaklaşmak ve ondan soyutlanmak (Allah *(azze ve celle)* daha iyi bilir) kişinin kâfir olması manasına gelmez. Öyle zannediyorum ki ilim ehlinden hiç kimse cihadı terk edip dünya nimetlerine yapışıp kalan insanın küfrüne hükmetmemiştir. Ancak burada kastedilen icmali mana şudur; Müslümanlar Cihad ibadetini terk edip, dünya nimetlerine yapışıp kalınca kâfirler bundan istifade ederek Müslümanların beldelerine hakim olacaklar. O beldelerde kalplerinde gizlemiş oldukları kin ve nefret ile beraber küfür kanunları ile hükmedecekler. Günahlar normalleşecek, küfür insanlar arasında yaygınlaşacak ve tabii olarak din insanların kalplerinde zayıflayacak. Bu musibeti babalarından miras alan nesiller dinden ve haktan habersiz küfür ve sapıklık üzerine neşvünema bulacaklar. Rabbim bizleri muhafaza etsin. Bunun canlı şahidi bugün Endülüs topraklarıdır. Sanki İslam o topraklara hiç uğramamış.

Yani kâfirleri def etmek, Müslümanların dinlerini ve diyarlarını korumak yalnızca Cihad ibadetiyle gerçekleşir. Hadis aynı zamanda davetçilerin bu hususta ki Cihadının, insanları tekrar eski izzetlerine ve kerametlerine kavuşturacak olan Cihad ibadetine davet etmeleri olduğuna da işaret ediyor. Âlimler ve davetçiler bu hadis ışığında insanlara İslam'ın tekrar eski izzetine kavuşabilmesi için başvurulacak yegane yolun Cihad ibadeti olduğunu beyan edip, insanları kâfirlere karşı Cihad etmeye teşvik etmeleri gerekir.

Nitekim kimi âlimler Cihad ibadetinin İslam dininin rükünlerinden bir rükün olduğu görüşündedir. Doğrusu, İbnul Kasım el-Hanbeli'nin de söylediği gibi Cihad ibadeti böyle olmaya layıktır; "Kimileri Cihad ibadetini İslam dininin altıncı rüknü olarak addetmiştir. Bu nedenle İslam'ın beş rüknünü zikrettikten

sonra Cihad ibadetini de zikrederler”

Rabbim bizleri kendi yolunda gerisin geriye dönmeden, ecrini Allah *(azze ve celle)*’den umarak Cihad ibadetini eda eden kullarından kılsın.

Allah’a hamd ve Rasûlü Muhammed’e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Tercüme: ***Ebu Mervan el-Halili***